Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 27 lipca 2011 r. — Thomas Hogan, Jonh Burns, John Dooley, Alfred Ryan, Michael Cunningham, Michael Dooley, Denis Hayes, Marion Walsh, Joan Power, Walter Walsh przeciwko Minister for Social and Family Affairs, Attorney General

(Sprawa C-398/11)

(2011/C 290/07)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Thomas Hogan, Jonh Burns, John Dooley, Alfred Ryan, Michael Cunningham, Michael Dooley, Denis Hayes, Marion Walsh, Joan Power, Walter Walsh

Strona pozwana: Minister for Social and Family Affairs, Attorney General

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywa 2008/94/WE [1] ma zastosowanie do sytuacji, w której znaleźli się skarżący, przy uwzględnieniu treści art. 1 ust. 1 dyrektywy, a także okoliczności, że według prawa irlandzkiego utracone świadczenia emerytalne, których dochodzą skarżący, nie [stanowią] wierzytelności przysługującej skarżącym w stosunku do ich pracodawcy, która podlegałyby uwzględnieniu w postępowaniu upadłościowym lub w toku jakiejkolwiek likwidacji pracodawcy skarżących, oraz że w okolicznościach takich jak występujące w niniejszej sprawie prawo to nie przewiduje żadnej innej podstawy prawnej do dochodzenia roszczeń od pracodawcy skarżących?

2) Czy sąd krajowy, oceniając wykonanie przez państwo zobowiązań wynikających z art. 8 dyrektywy, uprawniony jest do uwzględnienia państwowej emerytury składkowej, którą skarżący otrzymają w przyszłości (na otrzymanie tego świadczenia nie ma wpływu zakładowy program emerytalny) i porównania (a) ogólnej sumy państwowej emerytury powiększonej o wartość emerytury, którą skarżący rzeczywiście otrzymają lub najprawdopodobniej otrzymają z odpowiedniego zakładowego programu emerytalnego, z (b) ogólną sumą państwowej emerytury składkowej powiększoną o wartość nabytych przez każdego ze skarżących uprawnień do świadczeń emerytalnych, według ich stanu na dzień likwidacji programu, w sytuacji gdy poziom świadczenia emerytalnego, którego dotyczy żądanie skarżących, był ustalany z uwzględnieniem państwowej emerytury?

3) Jeśli odpowiedź na pytanie 2 jest twierdząca, to czy wysokość którejkolwiek z kwot, jakie prawdopodobnie zostaną faktycznie otrzymane przez skarżących, pozwala uznać, że państwo zadośćuczyniło swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 8?

4) Czy w celu zastosowania art. 8 dyrektywy niezbędne jest stwierdzenie istnienia jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy utratą przez skarżących przysługujących im świadczeń emerytalnych a niewypłacalnością pracodawcy skarżących, oprócz stwierdzenia okoliczności takich jak to, że (i) program emerytalny dotknięty jest niedofinansowaniem od dnia niewypłacalności pracodawcy oraz że (ii) niewypłacalność pracodawcy jest równoznaczna z niedysponowaniem przez tego pracodawcę środkami pozwalającymi na dofinansowanie programu emerytalnego w stopniu umożliwiającym zaspokojenie w pełnej wysokości roszczeń o wypłatę świadczeń emerytalnych członków [programu] (przy czym pracodawca nie ma takiego obowiązku, z chwilą gdy program ulega likwidacji)?

5) Czy wydanie przez Irlandię przepisów, o których mowa powyżej, stanowi zadośćuczynienie obowiązkom nałożonym dyrektywą, biorąc pod uwagę czynniki społeczne, handlowe oraz gospodarcze uwzględnione przez Irlandię w toku weryfikacji systemu ochrony emerytur będącej skutkiem wyroku w sprawie Robins […], a w szczególności biorąc pod uwagę „konieczność zrównoważonego rozwoju gospodarczego i społecznego we Wspólnocie", o którym mowa w motywie 3dyrektywy?

6) Czy sytuacja gospodarcza […] stanowi sytuację wystarczająco wyjątkową, aby uzasadnić poziom ochrony interesów skarżących niższy od tego, który byłby wymagany w innych okolicznościach, a jeśli tak jest, to jaki jest ten niższy poziom ochrony?

7) Przy założeniu, że odpowiedź na pytanie 2 jest przecząca, to czy okoliczność, iż środki podjęte przez państwo w następstwie sprawy Robins nie przyniosły rezultatu w postaci otrzymania przez skarżących więcej niż 49 % wartości uprawnień do świadczeń emerytalnych nabytych w ramach zakładowych programów emerytalnych, sama przez się stanowi istotne naruszenie zobowiązań ciążących na państwie uprawniające skarżących do odszkodowania (tj. bez konieczności oddzielnego wykazywania, że działania państwa podjęte w następstwie wydania wyroku w sprawie Robins stanowiły oczywiste i poważne wykroczenie przez państwo przeciwko obowiązkom wynikającym z art. 8 dyrektywy).

---

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 36)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Constitucional, Madryt, Hiszpania, w dniu 28 lipca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Stefanowi Melloniemu, w którym drugą stroną postępowania jest Ministerio Fiscal

(Sprawa C-399/11)

(2011/C 290/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Constitucional

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Postępowanie karne przeciwko: Stefano Melloni

Druga strona postępowania: Ministerio Fiscal

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW [1] w brzmieniu obecnie obowiązującym, nadanym decyzją ramową 2009/299/WSiSW [2], należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on sądom krajowym w przypadkach wskazanych w tym przepisie uzależnienia wykonania europejskiego nakazu aresztowania od warunku, iż sprawa zakończona danym wyrokiem skazującym będzie mogła być ponownie rozpatrzona w celu zapewnienia oskarżonemu prawa do obrony?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW jest zgodny z wymogami wynikającymi z prawa do skutecznej ochrony sądowej i sprawiedliwego procesu zawartymi w art. 47 oraz z prawem od obrony zawartym w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy art. 53 interpretowany zgodnie z wykładnia systemową w związku z prawami zawartymi w artykułach 47 i 48 Karty zezwala państwu członkowskiemu na uzależnienie przekazania osoby skazanej zaocznie od umożliwienia ponownego rozpoznania sprawy zakończonej danym wyrokiem skazującym w państwie wydającym nakaz, poprzez przyznanie w ten sposób tym prawom szerszego poziomu ochrony, niż wynikający z prawa Unii Europejskiej, w celu uniknięcia wykładni ograniczającej lub naruszającej prawo podstawowe zawarte w konstytucji państwa członkowskiego?

---

[1] Decyzja Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s.1).

[2] Decyzja Rady z dnia 26 lutego 2009 r., zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. L 81, s. 24)

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-403/11)

(2011/C 290/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, i I. Hadjiyiannis, pełnomocnicy).

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciążą na nim zgodnie z art. 13 ust. 1, 2, 3 i 6 [z wyjątkiem przypadku Distrito de la Cuenca Fluvial de Cataluña (okręgu dorzecza Katalonii)]; art. 14 ust. 1 lit. c) [z wyjątkiem przypadku planów gospodarowania wodami w Distrito de la Cuenca Fluvial de Cataluña; Balearów; Teneryfy; Gwadiany; Gwadalkiwiru; Cuenca Mediterránea Andaluza (andaluzyjskiego basenu Morza Śródziemnego); Tinto-Odiel-Piedras; Guadalete-Barbate; Galicia-Costa; Miño-Sil; Duero; Cantábrico Occidental oraz Cantábrico Oriental] oraz art. 15 ust. 1 (z wyjątkiem przypadku Distrito de la Cuenca Fluvial de Cataluña) dyrektywy 2000/60/WE [1] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 13 i 15 tej dyrektywy:

Ze względu na nieopracowanie ani nieogłoszenie planów gospodarowania wodami w dorzeczu krajowym przez Hiszpanię (z wyjątkiem przypadku planu gospodarowania wodami w okręgu „Cuenca Fluvial de Cataluña") Komisja nie otrzymała również kopii tych planów do dnia 22 marca 2010 r. będącego terminem określonym w tej dyrektywie ani do dnia dzisiejszego. Komisja stwierdza zatem, że Hiszpania naruszyła art. 15 ust. 1 tej dyrektywy (z wyjątkiem planu zarządzania okręgu „Cuenca Fluvial de Cataluña").

Naruszenie art. 14 dyrektywy:

W odniesieniu do art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy ramowej w związku z art. 13 ust. 6 tej dyrektywy, Komisja stwierdza, że proces informowania społeczeństwa i konsultacji dotyczący projektów planów gospodarowania wodami w dorzeczu, poza tym, że został dokonany w przypadku „Cuenca Fluvial de Cataluña", którego plan został już opracowany, został rozpoczęty w pozostałych dwunastu obszarach dorzeczy: Balearów; Teneryfy; Gwadiany; Gwadalkiwiru; Cuenca Mediterránea Andaluza; Tinto-Odiel-Piedras; Guadalete-Barbate; Galicia-Costa; Miño-Sil; Duero; Cantábrico Occidental oraz Cantábrico Oriental.

Komisja dochodzi do wniosku, że, z wyjątkiem trzynastu ww. obszarów dorzeczy, Hiszpania uchybiła zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 14 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy.

---

[1] Dz.U. L 327 s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-176/09, Government of Gibraltar przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 1 sierpnia 2011 r. przez Government of Gibraltar

(Sprawa C-407/11 P)

(2011/C 290/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Government of Gibraltar (przedstawiciele: D. Vaughan QC, M. Llamas, Barrister)